

Рамазон Қуръон ойи

05:00 / 14.01.2017 7706

Бисмиллаҳир роҳманир роҳийм

Инсонлар учун ҳидоят маёғи бўлмиш Каломини Рамазон ойида осмондан ерга нозил қилган Аллоҳ таолога ҳамду санолар бўлсин!

Қалбига нозил бўлган Қуръони Карим оятларини ҳар Рамазон ваҳий фариштаси билан дарс қилиб, умматларига бу ойнинг вазифасини таълим берган Муҳаммад Мустафога салоту саломлар бўлсин!

Рамазон ойини Қуръон ойи сифатида ўтказиб, икки шафоат омилини ўзларида жамлаган саҳобаи киромлар ва уларга эргашган зотларга Аллоҳнинг раҳмати ва баракоти бўлсин!

Рамазон ойи – Қуръон ойдир. Бу ой Ислом уммати учун ҳақиқий байрамдир. Зеро, бу ойда Роббимизнинг Каломи Қуръони Карим нозил бўлган.

1) Рамазон – Қуръон ойи! Бу ойни ою қуёшни, еру осмонни, бутун коинотни йўқдан бор қилган Аллоҳ таолонинг Ўзи Қуръон ойи қилиб белгилаган. Бу ойни Ўз Каломи нозил бўлиши учун муддат сифатида танлаган.

Аллоҳ таоло Бақара сурасида шундай деб марҳамат қилади:

«Рамазон ойи - унда одамларга ҳидоят ҳамда ҳидоят фуққондан иборат очиқ-ойдин ҳужжатлар бўлиб, Қуръон нозил қилинган» (185-оят).

Қуръони Карим Рамазон ойининг муайян кечасида, яъни муборак бир кечада нозил бўлган. Аллоҳ таоло айтади:

«Ҳа. Мим. Очиқ-ойдин Китобга қасам! Албатта, Биз уни муборак кечада нозил қилдик» (Духон сураси, 1–2-оятлар).

Қуръони Карим нозил бўлган бу улуғ кеча Рамазонга хос бир тун бўлиб, дунё қечаларининг энг улуғи бўлмиш Қадр кечаси эди:

унинг илк ваҳийсини Байтул-иззадан ер юзига, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг қалбларига ҳам Рамазон ойида нозил қилган.

تَبَّ يَفْعُضُ وَفَرَكٌ ذَلَامٌ نُمُّنٌ أَرْقُ لَلِصُفِّ: لَأَقَامُهُنَّ عُلُجَلِ يَضْرِبُ سَابِعَ نَبَانِ ع
أَلَيْتَرْتُهُ لَتَرِي [يَبَن] لَعَلَّ عِبْ لَزْنِي لِي رُبِحَ لَعَجَّ فَايُنْدِلِ أَمَّ سَلَامٍ نَمَّزَعَلِ
مُكْأَخْلَاهُ أَوْرُ

Ибн Аббос розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Қуръон зикрдан ажратилиб, дунё осмонидаги Байтул-иззага қўйилди. Сўнгра Жаброил уни Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга олиб тушиб, тартил қилиб берадиган бўлди».

Ҳоким ривоят қилган.

يَفَايُنْدِلِ أَمَّ سَلَامٍ سَلِ إِهْجَاهُ أَوْ لَمْ جُنُّ أَرْقُ لَلِزُنُّ أَلَأَقَامُهُنَّ عُلُجَلِ يَضْرِبُ سَابِعَ نَبَانِ ع
نَامِي إِهْجَاهُ بَعُشْ يَفِي قَهْ يَبْلَاهُ أَوْرُ. نَسَنِي رُشْعَ يَفَاكَلَدَدَّ عَبَلَزْنٌ مُثَرِدَقُ لَلِةَلِي ل

Ибн Аббос розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Қуръон дунё осмонига Қадр кечасида бир йўла нозил қилинди. Сўнгра, ундан кейин йигирма йил мобайнида бўлиб-бўлиб нозил қилинди».

Байҳақий «Шуъабул-ийман»да ривоят қилган.

Юқорида ўтган Духон ва Қадр суралари оятларида зикр қилинган нозил бўлиш ушбу ривоятда келган биринчи нозил бўлишдир.

Демак, Қуръони Каримнинг ҳар икки нозил бўлиши ҳам Рамазон ойида бўлган. Бу ойни Аллоҳ таолонинг Ўзи Ўз Каломи учун танлаган ва хослаган.

2) Рамазон – Қуръон ойи! Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Рамазон ойини Қуръон ойи қилиб нишонлар эдилар.

نَاضَمَ رَرَكَذَم لَسُو هِي لَعَل لَلِ لُوسَرُّ نِي: فَوَعُ نُبِنَمَحْرَلِ أَدَبَ لَأَق
هُمَ أَيَقَ نِي مَلْسُمُ لَلِ تَنَسَّيْنِ أُو، هَمَ أَيَصُ هَل لَلِ ضَرَّتْ فَا رَهَشَ نَاضَمَ رَرُّ نِي: لَأَقَ ف
هُمُ أُهُ تَدَلَّ وَ مَوِي كَبُ نَذَلَامَ جَحَّ حُ هَمَ أَوُ هَمَ أَصَ نَمَ ف

Абдуррахмон ибн Авф разияллоҳу анҳу айтади:

«Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Рамазонни зикр қилиб туриб: «Албатта, Рамазон Аллоҳ рўзани фарз қилган ойдир. Мен муслмонларга унинг қиёми (тунги ибодати)ни суннат қилдим. Ким унинг рўзасини тутса, қиёмини адо қилса, ундан онаси туққан кундек гуноҳдан пок бўлиб чиқади», дедилар».

Ибн Хузайма ривояти.

Маълумки, қиём, яъни тунги намоз асосан қироати узунлиги билан «тик туриш» маъносидаги «қиём» сўзи билан ном олган. Шунга биноан айтиш мумкинки, Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг Рамазон ойи қиёмини суннат қилишларида бу ойнинг айнан Қуръон ойи эканига ишора бордир.

Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Рамазон ойида бошқа пайтлардагидан кўп ибодат қилар, жумладан, тунги намозларидаги қироатларини ҳам одатдагидан узун қилар эдилар.

نَا ضَمْرًا مَرَّةً لَيْلِي فَمَلَسَ وَهِيَ لَعْلَلُ لَيْلِي بِنِ اللَّيْلِ تَأْتِي : لَأَقْوَمَ فِي دُحْنٍ نَع
أَيُّ رَبِّكَ لَأَوْ تَوَرَّبَجْ لَأَوْ تَوَكَّلْ مَلَأُ وَذَرَبْ كَأَهْلِي : لَأَقْرَبَكَ أَمَلْف ، يَلِصُّ مَأَقْف
الْإِ فِي وَخْتِ عَيْبِ رُمِّي آل ، نَأْرَمَعَلْ أُمْت ، عَأَسِّنْ لَأُمْت ، عَرَقَبْ لَأَرْقُ مُمْت ، مَطْعَلْ لَأَوْ
عَفْرُ مُمْت ، أَمَائِقَ نَأَكْ أَمَلْ شِم ، مِي طَعْلُ لَأَيِّ بَرَنَأْحَبُ س : لُؤُقِي عَكْرُ مُمْت ، أَهْدَنَ عَفَقِ
دَجَسْ مُمْت ، أَمَائِقَ نَأَكْ أَمَلْ شِم ، دُمَحْلُ لَأَكَلْ نَأَبْرُ دَمَحْ نَمَلْ هَلْ لَأَعَمَس : لَأَقْفُ هَسْ أَرْ
رَفْعُ لِبَر : لَأَقْفُ هَسْ أَرْعَفْرُ مُمْت ، أَمَائِقَ نَأَكْ أَمَلْ شِم ، لَعْلَلْ لَأَيِّ بَرَنَأْحَبُ س : لُؤُقِي
أَمَائِقَ نَأَكْ أَمَلْ شِم ، لُؤُقِي دَجَسْ مُمْت ، أَمَائِقَ نَأَكْ أَمَلْ شِم ، يَلِ
عَالِ لِبَابُ هَنَدَأْفُ لَأَلْبَأَجِ عِيَّتِ نَيِّ عَكْرُ لَأَلِ لَيْصَ أَمَف ، مَأَقْفُ هَسْ أَرْعَفْرُ مُمْت

Хузайфа разияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Рамазонда бир кеча Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг олдиларига бордим. У зот намоз ўқишга турдилар. Такбир айтганда: «Аллоҳу акбару Зул-малакути вал-жабарути вал-кибрияи вал-ъазома» дедилар. Кейин Бақарани, кейин Нисони, кейин Оли Имронни ўқидилар. Бирор қўрқитув оятидан ўтсалар, унда тўхталар эдилар. Кейин рукуъ қилиб, тик турганлари миқдорича «Субҳана роббиял-ъазим» дедилар. Кейин бошларини кўтариб, «Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ. Робана лакал-ҳамд» дедилар. Кейин сажда қилиб, тик турганлари миқдорича «Субҳана роббиял-аъла» дедилар. Кейин бошларини кўтариб, тик турганлари миқдорича «Роббиғфир ли» дедилар. Кейин сажда қилиб, тик турганлари миқдорича сажда

Саҳобаи киромлар ҳам ўз навбатида бу ойни Қуръон ойи қилиб ўтказишни оммавий тарзда йўлга қўйган эдилар.

هُنَّ عَالِلَاتٌ فِي بَيْتِهِنَّ يُسْئَلْنَ عَنْ أَهْلِ بَيْتِهِنَّ لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ
لَوْلَا إِذْ ياتُنَّ حِجَابٌ عَلَيْنَا لَأُنَبِّهَنَّاهُنَّ بِأَعْيُنِنَا وَسَوْفَ لَبِئْسَ مَا تَحْكُمْنَ

Абдуррахмон ибн Абд Қорийдан ривоят қилинади:

«Бир кеча Рамазонда Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳу билан бирга масжидга чиқдим. Қарасак, одамлар тарқоқ, гуруҳ-гуруҳ: кимдир ёлғиз ўзи намоз ўқияпти, кимдир намоз ўқимоқда-ю, бир гуруҳ одам унинг намозига эргашиб намоз ўқияпти. Шунда Умар: «Менимча, агар буларни битта қорининг ортидан жамласам, ниҳоятда гўзал бўлар эди», деди. Сўнгра азм қилиб, уларни Убай ибн Каъб розияллоҳу анҳунинг ортига жамлади. Кейин бошқа бир кечада яна у билан чиқдим. Одамлар ўз қориларининг намозига эргашиб намоз ўқишар эди. Умар: «Бу қандай яхши бидъат! Улар ухлайдиган пайт тунги ибодат қиладиган пайтларидан (ибодат учун) афзалдир», деди. У кечанинг охирини назарда тутаётган эди. Одамлар эса унинг аввалида тунги ибодат қилишар эди».

Имом Бухорий ривояти.

Бу ривоятдан маълум бўладики, саҳобаи киромлар Рамазон кечаларини Қуръони Карим тиловати билан, уни намозда қироат қилиш билан ўтказар эканлар.

Мулоҳаза: Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳунинг «Бу қандай яхши бидъат!» деган гапларини уламолар икки хил тушунганлар:

а) Луғавий маънода, яъни «Бу қандай яхши янгилик бўлди» деган мазмунда.

б) Истилоҳий маънода, яъни асли шариатга мувофиқ бўлган, Китобу Суннатдан балқиб чиққан янги амал – «бидъати ҳасана» маъносида.

نوعرقىو ، ةعكر نىرشعب ناضمرىف نوموقى اوناك مهأ : اضىأ بئاسلا نعو
باطخلا نبرمع نامزىف يصعلا لىلع نودمتعى اوناك مهأو ، نآرقلا نم نىئىملا ب
هنع هللىضر

Соибдан ривоят қилинади:

«Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳунинг замонида Рамазонда йигирма рақъат қиём қилишар ва Қуръондан икки юз оят ўқишар эди. Ҳассага суяниб қолишар эди».

Муҳаммад ибн Наср Марвазий «Қияму Ромадон» асарида келтирган.

Демак, саҳобаи киромлар Рамазонда кўп намоз ўқиганларидан, қироатни узоқ қилганларидан ҳассага таяниб қолишар экан. (Бошқа бир ривоятда "Яқин субҳгача ўқишар эди", дейилган.

Бу борада жуда кўп ривоятлар келган, биз улардан айримларини зикр қилиш билан кифояландик.

4) Рамазон – Қуръон ойи! Ислом умматининг уламолари, пешволари, буюклари бу ойни Қуръон ойи сифатида ўтказишган.

Имом Зухрий Рамазон ойи кирса: «Бу ой Қуръон қироатидир, таом улашишдир», дер эди.

Имом Абу Ҳанифа раҳимаҳуллоҳ Рамазон ойи ичида ўттизта, бир ривоятда олтмишта хатм қилар эди.

Ибн Ҳакам айтади: «Имом Молик Рамазон кирса, ҳадис ўқиш ва илм аҳли билан мажлис қуришдан қочар эди», яъни Қуръонга берилиб кетар эди.

Абдурраззоқ айтади: «Суфён Саврий Рамазон кирса, барча ибодатларни тўхтатиб, Қуръон қироатига киришар эди».

Суфён айтади: «Зубайд Ёмий Рамазон келса, мусҳафларни келтириб, асҳобларини тўплар эди».

Асвад раҳимаҳуллоҳ Рамазондан бошқа пайт Қуръонни олти кечада бир хатм қилар, Рамазонда эса ҳар икки кечада хатм қилар эди.

Қатода раҳимаҳуллоҳ одатда етти кунда бир хатм қилар, Рамазон ойида уч кунда бир, охирги ўн кунлик бўлганда эса, ҳар кеча хатм қилар эди.

Имом Нахаъий ҳам Рамазон ойида ҳар уч кунда, охирги ўн кунликда эса ҳар кеча Қуръонни хатм қилар эди.

Рабиъ ибн Сулаймон айтади: «Муҳаммад ибн Идрис Шофеъий Рамазон ойида олтишта хатм қилар, уларнинг бирортаси намоздан ташқарида бўлмас эди», дейди.

Имом Мужоҳид раҳимаҳуллоҳ Рамазонда ҳар куни шом билан хуфтон орасида Қуръони Каримни хатм қилар эди. Улар хуфтонни кечанинг тўртдан бири ўтгунча кечга суришар эди.

Алий Аздий ҳам Рамазонда ҳар куни шом билан хуфтон орасида Қуръони Каримни хатм қилар эди.

Имом Молик айтади: «Рамазонда Умар ибн Ҳусайннинг ёнида намоз ўқийдиган одам менга хабар қилдики, у киши ҳар кеча Қуръонни янгидан бошлар экан».

Ҳофиз ибн Асокирнинг ўғли отаси ҳақида: «Ҳар жума хатм қилар эди, Рамазонда эса ҳар куни хатм қилар эди», деган.

Мулоҳаза: Салафи солиҳларнинг Қуръони Каримни уч кундан оз муддатда хатм қилишлари суннатга хилоф дейилмайди, чунки уларга Аллоҳ таоло махсус қувват берган, вақтларига барака ато этган, улар мазкур натижаларга Қуръони Каримни шошмасдан, тушуниб, тафаккур ва хушув билан тиловат қилиш билан бирга эришганлар. Шу билан бирга таъкидлаш керакки, улар ўшандай мартабага эришганлари учун шундай кўп ўқишган эмас, балки Қуръони Каримни кўп ўқиб, кўп ибодат қилганларидан Аллоҳ уларга ўшандай мақомоларни ато этган.

5) Рамазон – Қуръон ойи! Ислом уммати ўзининг илк давридан ҳозирги кунгача бу ойни Қуръон ойи сифатида нишонлаб келади. Ҳозирда мусулмонларнинг қибласи бўлмиш Каъбаи Муаззамадан тортиб энг кичик масжидларгача деярли барча юртларда Қуръон тиловатлари, хатмлари йўлга қўйилган. Жумладан, азиз ватанимиз Ўзбекистонда ҳам 2000 дан ортиқ жомеъ масжид бор бўлиб, аксарида хатми Қуръонлар ўтказилмоқда.

Рамазон ойи Қуръон ойи экан, уни Роббул-оламиннинг Ўзи шундай таъйин қилган экан, инсоният учун энг улуғ намуна бўлмиш Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васаллам бу ойни Қуръон ойи қилиб ўтказган эканлар, башарият тарихида ўчмас из қолдирган, ўз даврида инсониятнинг етакчи намояндалари бўлган саҳобаи киромлар ва тобеъинлар бу ойни Қуръон ойи

қилиб нишонлаган экан, демак биз ҳам Рамазон ойини чин маънода Қуръон ойи қилиб ўтказишимиз лозимдир. Шундагина биз Аллоҳга ва У Зотнинг Расулига итоат қилган, салафи солиҳларимизга эргашган ҳамда шараф йўлини тутган бўламиз, иншоаллоҳ.

Бу маънода қуйидагиларга эътибор бериш керак бўлади:

- 1) Қуръони Каримни кўп ўқиш. Иложи бўлса, кечқурун намозга ўқимоқчи бўлганини кундузи Қуръонга қараб ўқиб олиш яхши бўлади.
- 2) Қуръони Каримдан ёд олиб, унут бўлган оят ёки суралар бўлса, уларни такрорлаб тиклаб олиш.
- 3) Қуръони Каримдан ёд олмаган жойларини ёд олиб, ўзлаштириб олиш.
- 4) Қуръони Каримдан билганларини мутсаҳамлаб, такрорлаб, жамлаб, пухталаб олиш. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг Жаброил алайҳиссалом билан дарс қилишлари бунга энг катта намуна бўлади.
- 5) Қуръони Карим тиловатига тунда кўпроқ вақт ажратиш. Зотан кечқурун сокинлик бўлади, халақит берувчи омиллар кам бўлади, очлик, ташналик бўлмайди. Муҳими, тунги ибодатнинг савоби кўп бўлади. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳам Жаброил алайҳиссалом билан, юқоридаги ривоятда келганидек, тунда ўқишганлар.
- 6) Жамоатлардаги хатмларга қатнашиш. Бунда мусулмонларнинг байрамларига, дуоларига шерик бўлиш ҳам бор. Умар ибн Хаттоб разияллоҳу анҳу саҳобаларни бир қорининг ортига жамлаб қўйганлар ва «Агар бу бидъат бўлса, қандай яхши бидъат!» деганлар. Убай ибн Каъб ва Тамим Дорий розияллоҳу анҳумо имом бўлиб, кишиларга бир ой мобайнида таровихда Қуръони Каримни хатм қилиб берар эдилар. Саҳобаи киромларнинг ҳаммалари бу ишни маъқуллаганлар ва бутун Ислом уммати бир овоздан қабул қилган.
- 7) Жамоат хатмларига қатнайдиган киши кечқурун тинглайдиган сураларини кундузи мусҳафдан бир кўриб олса, яна_да яхши бўлади. Имкони бўлса, уларнинг маъно ва тафсирларини ҳам ўқиб олса, нур устига нур бўлади.

8) Жамоатдаги таровехларга қатнашган одам имкон қадар охиригача туриши керак, шунда у тун бўйи ибодат қилганнинг савобини олади. Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Рамазонда қиём намозини кечанинг ярмига бориб тугатиб қўйган пайтлари: «Кечамизнинг қолганида ҳам нафл ўқиб берганингизда эди», дейишганда, у зот: **«Ким имом қайтгунича у билан ибодатда турса, унга бир кечани ибодатда ўтказганлик савоби ёзилади»**, деганлар.

9) Қуръони Каримни кундузги ўқиш бўладими, кечқурунги қиёмда бўладими, тиловатдан кўзланган мақсаддан қочмаган ҳолда қироат қилиш лозим. Тажвид, тартил билан, маъноларига тўхталиб, қўлдан келганча тафаккур ва тадаббур билан ўқиш керак. Акс ҳолда, мақсад ҳосил бўлмайди.

10) Қуръони Каримни бевосита тушуна олмайдиган кишилар ўз тилларидаги тафсирлардан ҳар куни муайян саҳифа ўқишни вазифа қилиб олсалар, мақсадга мувофиқ иш қилган бўладилар.

Рамазон ойи Қуръон ойи экан, уни том маънода Қуръон ойи қилиб ўтказиш учун Қуръони Каримни ўқиб, эшитишнинг ўзи камлик қилади, балки уни ўқиб, эшитиб, тинглаб, ўрганиб, ўргатиб, маъноларини тафаккур, тадаббур қилиб, ундаги маъноларни вужудга сингдириб, амалда татбиқ қилиш ҳам керак бўлади. Шунда Аллоҳ таолонинг рўзани фарз қилган оятидаги **«...шоядки, тақво қилсангиз», «Рамазон ойи - унда одамларга ҳидоят ҳамда ҳидоят фуқондан иборат очиқ-ойдин ҳужжатлар бўлиб, Қуръон нозил қилинган»**, деган сўзига мувофиқ иш қилган бўламиз. Шунда ахлоқимиз Қуръон бўлишига эришамиз, иншоаллоҳ.

Юқорида айтиб ўтилганидек, Рамазон ойини Қуръон ойи қилиб ўтказишнинг пировард натижаси қандай бўлишини биласизми? Натижа қуйидагича бўлади:

مُأَيِّصًا لِّمَنْ يَّوْزَعُ لَيْلَةَ الْوُسْطَىٰ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٠١﴾
تَأْوِهُ شَلْوَاعًا طَلُّهُ تَعْنَمُ يَنْبَرِيًّا مُأَيِّصًا لِّمَنْ يَّوْزَعُ لَيْلَةَ الْوُسْطَىٰ نَأْرُقُلًا
هِيَ فَيَنْعَفَشَفَ لَيْلًا مَّوْنًا هُوَ تَعْنَمُ نَأْرُقُلًا لَوْ قِيَّوْهُ هِيَ فَيَنْعَفَشَفَ رَاهًا لِّبَابِ
نَأْرُقُلًا

Абдуллоҳ ибн Амр розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар: «Рўза ва Қуръон бандага шафоатчилик қилади. Рўза: «Ё Раббим! Мен буни кундузлари емоқ ва шаҳватдан тўсганман, унинг ҳақидаги шафоатимни қабул қил», дейди. Қуръон: «Ё Раббим! Мен уни кечалари уйқудан тўсганман, унинг ҳақидаги шафоатимни қабул қил», дейди. Шунда икковининг ҳам шафоати қабул қилинади».

Аллоҳ таоло барчамизга Қуръони Каримнинг ва Рамазон рўзасининг шафоатни насиб этсин!

Рамазон ойи барчамиз учун чинакам Қуръон ойи бўлсин!

Ҳусайнхон Яҳё Абдулмажид